शूद्रं तु कारयेद्दास्यं क्रीतमक्रीतमेव वा ।
दास्यायैव हि सृष्टोऽसौ ब्राह्मणस्य स्वयम्भुवा ॥ ४१३ ॥
न स्वामिना निसृष्टोऽपि शूद्रो दास्याद्विमुच्यते ।
निसर्गजं हि तत् तस्य कस्तस्मात् तदपोहति ॥ ४१४ ॥
ध्वजाहृतो भक्तदासो गृहजः क्रीतदत्रिमौ ।
पैत्रिको दण्डदासश्च सप्तैते दासयोनयः ॥ ४१५ ॥
भार्य्या पुत्रश्च दासश्च त्रय एवाधनाः स्मृताः ।
यत् ते समधिगच्छन्ति यस्य ते तस्य तद्धनं ॥ ४१६ ॥
विस्रब्धं ब्राह्मणः शूद्राद्द्रव्योपादानमाचरेत् ।
न हि तस्यास्ति किञ्चित् स्वं भर्त्तृहार्य्यधनो हि सः ॥ ४१७ ॥
वैश्यशूद्रौ प्रयत्नेन स्वानि कर्म्माणि कारयेत् ।
तौ हि च्युतौ स्वकर्म्मभ्यः क्षोभयेतामिदं जगत् ॥ ४१८ ॥
अहन्यहन्यवेक्षेत कर्म्मान्तान् वाहनानि च ।
आयव्ययौ च नियतावाकरान् कोषमेव च ॥ ४१९ ॥
एवं सर्व्वानिमान् राजा व्यवहारान् समापयन् ।
व्यपोह्य किल्विषं सर्व्वं प्राप्नोति परमां गतिं ॥ ४२० ॥

॥ इति मानवे धर्म्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायां संहितायां ॥
॥ अष्टमोऽध्यायः ॥